

[בס"ד. ש"פ ויקהל, פ' שקלים, מבה"ח אדר שני, ה'תשי"א*].

כי תשא את ראש בני, מרע"ה דוקא רע"מ ורעה אמונה
אמונת או"ה (סידור) בני, מקיף וצ"ל ורעה, בפנימיות.

כי תשא את ראש בני לפקודיהם ונתנו גוי. וצ"ל דהול"ל כי תפקוד את בני
ומהו תשא ואת ראש דוקא, ולהבין זה הנה תוכן הפרשה הם ב' ענינים:
שיקח משה מחה"ש מכאו"א לעבודת אוה"מ. מצוה לדורות לתת בכל שנה
מחה"ש ללשכת המקדש ומשם היו מקריבים קרבנות הציבור וכו', וכמפורש
במשנה שקלים, והנה ענין הראשון אינו חיוב תמידי כי משה נצטוה למנות את
בני ואינו ציווי לדורות, ואדרבה, וכאמר יואב שהשתמט ממנין בני. ענין הב'
שנלקחו מחה"ש לאדנים לא הי' אלא פ"א, כמובן. חיוב הג' למדו רז"ל —
ומוכח ג"כ מדה"ב כד, ט — חיוב תמידי בכל שנה ושנה לתת מחה"ש ושיקריבו
ממנו קרבנות כו', ומנין בני בזה אינו נוגע כלל לידע סכומם, ומשמע בכ"מ דגם
לא מנו אותם. וא"כ יקשה דמשטחיות הלשון משמע דלכל עניני הפרשה שייכת
ההקדמה דכי תשא את ראש בני.

וכללות הענין בזה בעבודה הוא, דבכדי להקריב את הקרבנות ע"ג המזבח,
שהיו מקריבים אותם ואש שלמעלה אכיל קרבנין ומחמת זה גם נה"ב
שבכאו"א מישראל הי' נתמעט ונכלל בקדושה עד שכאו"א הי' מקשר דעתו ובינתו
לגדולת ה' להבטל אליו, ועתה נעשה זה ע"י התפלה שכנגד קרבנות תקנום, הנה
צ"ל מתחילה נתנית כח וסיוע ע"ז מלמעלה. וזהו"ע שמשו רעה את האמונה ע"י
תורה וגמ"ח, וע"ז נעשה הנשיאות והגבהת ראש בני, ההעלאה מלמטלמ"ע ע"י
הקרבנות והתפלה.

ולהבין שייכות ענין זה למשה רעיא מהימנא דוקא, אשר לו נאמר, כי תשא את
ראש, זה יתנו גוי מחה"ש, הנה נק' הוא רע"מ ע"ש שרועה את האמונה
זן ומפרנס אותה. כי אמונה מצ"ע יכולה להיות בדרך מקיף, וגנבא אפום מחתרתא
ר"ק¹, ובדקות אפשר למצוא בכאו"א בבעלי עסק שאף שמאמין שהוא הנותן לך
כח גוי, בכ"ז מתעמק בתחבולות שהם מבלבלים אותו מתו"ע² ושיעורים הקבועים
גם לבע"ע³, שה"ז דבר והיפוכו. וכן ביושבי אוהל שמאמין שזהו חכ' ורצונו של

(* המאמר שלפנינו — נעתק מגוכתי"ק אדמו"ר שליט"א, שהתחיל לרשמו בעצמו, ולא סיים רשימתו.
הנחה מהמאמר (בהוספת מ"מ) נדפסה בתורת מנחם — התועודיות ח"ב ע' 259 ואילך.

(1) = רחמנא קריא.

(2) = מתורה ועבודה.

(3) = לבעלי עסק.

הק', וכשמצליח בלימודו ועושה חיל ה"ז מתפאר בזה ואצ"ל כשלומד ע"מ זה, ובמילא לפעמים יטה את הענין ובלבד שידו תהי' על העליונה. ולכן צריך להמשיך את האמונה בפנימיות בכחות נפשו שיתנהגו בפועל מתאים לאמונתו. וזהו נעשה דוקא ע"י התבוננתו אליבא דנפשא ויתקע מח' בחוזק כדי שהתולדה מזה לא יהיו דמיונות שוא.

ובמה היא ההתבוננות, הנה ידוע החילוק באמונה הבאה ע"י חכ' החקירה והיא אמונת חסידי או"ה, ואמונת בני". ממכ"ע וסוכ"ע. חיות המתלבש ונפרט לפרטים, ובמילא העולם מציאות אלא שבטל הוא להחיות המתלבש בתוכו, שם אלקים. סוכ"ע מקיף כללי למעל' מהטו"ד ומהתחלקות, אמונת בני". וזהו ג"כ הטעם שלא נזהרו על השתוף.

